

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 29 april 2011 in zaak nr. 11/1038 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 december 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister, thans de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift als eerste, tweede en derde grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de vierde grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de redelijke termijn niet is geschonden, aangezien vanaf de indiening van de aanvraag tot aan haar uitspraak minder dan drie jaren zijn verstreken. Daartoe betoogt de vreemdeling dat uit de jurisprudentie van de Afdeling volgt dat de maximale termijn voor de behandeling van het beroep bij de rechtbank twee jaar is en dat deze termijn ten tijde van de uitspraak van de rechtbank was verstreken.

2.2.1. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 3 december 2008 in zaak nr. 200704652/1 (www.raadvanstate.nl) overwogen dat het aan artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) ten grondslag liggende beginsel van rechtszekerheid ook geldt in procedures over de binnenkomst, het verblijf en de uitzetting van vreemdelingen en ertoe noopt dat die procedures binnen een redelijke termijn worden beslecht, waarbij kan worden aangesloten bij de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) over de uitleg van deze verdragsbepaling.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 april 2010 in zaak nr. 200906777/1/H2; www.raadvanstate.nl) ontstaat in

een asielpcedure eerst een geschil als afwijzend op een aanvraag wordt beslist en daartegen beroep wordt ingesteld, omdat eerst dan sprake is van een in een besluit vastgelegd standpunt waartegen de vreemdeling kan opkomen.

Zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 7 april 2010 evenzeer heeft overwogen, acht zij voor zaken zoals deze, waarin het geschil aanvangt met het instellen van beroep tegen de afwijzing van een asielaanvraag, een termijn van vier jaar redelijk. Daarbij mag de behandeling van het beroep ten hoogste twee jaar en de behandeling van het hoger beroep eveneens ten hoogste twee jaar duren.

Gelet op het vorenstaande, vangt, anders dan de rechtbank heeft overwogen, het geschil aan met het instellen van beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag en mag de behandeling van het beroep niet langer dan twee jaar duren.

2.2.3. In dit geval heeft de staatssecretaris van Justitie bij besluit van 14 januari 2009 afwijzend op de aanvraag beslist. Daartegen heeft de vreemdeling op 17 januari 2009 beroep ingesteld. Bij brief van 23 september 2009 heeft de staatssecretaris het besluit van 14 januari 2009 naar aanleiding van hetgeen de vreemdeling in beroep daartegen heeft aangevoerd, ingetrokken en de vreemdeling verzocht het beroep in te trekken. Bij brief van 26 september 2009 heeft de vreemdeling dit beroep ingetrokken. Bij besluit van 8 oktober 2009 is opnieuw afwijzend op de aanvraag beslist. Het hiertegen op 15 oktober 2009 door de vreemdeling ingestelde beroep is bij uitspraak van 26 november 2010 gegrond verklaard en daarbij is het besluit van 8 oktober 2009 vernietigd. Vervolgens is bij besluit van 21 december 2010 voor een derde keer de aanvraag afgewezen. Het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank van 29 april 2011 ongegrond verklaard.

2.2.4. De vraag of de redelijke termijn is overschreden, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van betrokkene gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene, zoals ook uit de jurisprudentie van het EHRM naar voren komt (onder meer het arrest van 27 juni 2000 inzake Frydlender tegen Frankrijk, nr. 30979/96, AB 2001, 86 en het arrest van 29 maart 2006 inzake Pizzati tegen Italië, nr. 62361/00, JB 2006, 134).

Zoals uit, onder meer, deze jurisprudentie volgt, dient bij de beoordeling van de redelijke termijn de duur van de procedure als geheel in aanmerking te worden genomen. In een geval als dit, waarin het intrekken van het besluit door het bestuursorgaan naar aanleiding van hetgeen in beroep daartegen is betoogd onderscheidenlijk vernietiging door de rechtbank van een besluit waarbij een aanvraag is afgewezen, leidt tot herhaalde besluitvorming op de oorspronkelijke aanvraag, dient de overschrijding van de redelijke termijn in beginsel volledig aan het bestuursorgaan te worden toegerekend en is dat slechts anders in geval de rechtbank de redelijke behandelingsduur voor een beroep heeft overschreden.

Sinds het instellen van beroep op 17 januari 2009 tegen het besluit

van 14 januari 2009 door de vreemdeling tot de uitspraak van de rechtbank van 29 april 2011 heeft de procedure twee jaar en drie en een halve maand geduurd, zodat in zoverre sprake is van overschrijding van de redelijke termijn, nu voor een zaak zoals deze in beginsel een totale lengte van twee jaar redelijk is, gelet op hetgeen onder 2.2.2. is overwogen. De overschrijding van drie en een halve maand dient in dit geval volledig aan de minister te worden toegerekend, nu de overschrijding door hem is veroorzaakt.

De vreemdeling klaagt derhalve terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de redelijke termijn niet is geschonden. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, verklaart de Afdeling het beroep alsnog gegrond en vernietigt het besluit van 21 december 2010 vanwege schending van het rechtszekerheidsbeginsel, zoals dat aan artikel 6, eerste lid, van het EVRM ten grondslag ligt, en veroordeelt de minister, met toepassing van artikel 8:73 van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 88, eerste lid, van de Vw 2000, - uitgaande van een tarief van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond - tot betaling van een bedrag van € 500,00 aan de vreemdeling als vergoeding voor de door hem geleden immateriële schade. De Afdeling zal bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand zullen blijven. Daartoe wordt overwogen dat de uitkomst van het geschil, in het geval de minister opnieuw in de zaak zou voorzien met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, geen andere zal zijn.

2.4. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 29 april 2011 in zaak nr. 11/1038;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel van 21 december 2010, kenmerk 0806.23.1050;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel om aan de vreemdeling te betalen een schadevergoeding van € 500,00 (zegge: vijfhonderd euro), te vermeerderen met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf de datum van openbaarmaking van deze uitspraak tot aan de dag van algehele voldoening;
- VII. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken-Westra, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

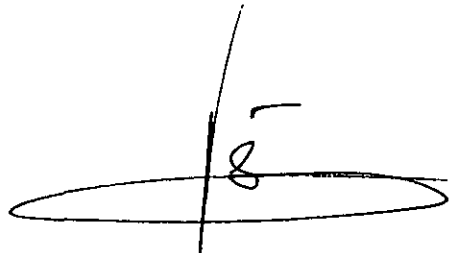
w.g. Vreken-Westra
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 maart 2012

434-638.

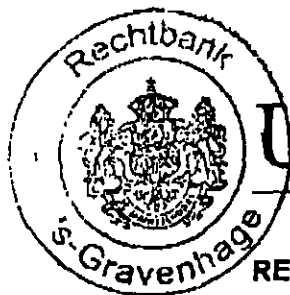
Verzonden: 30 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, horizontal oval shape with a vertical line crossing it near the center. There are some smaller, less distinct marks above the oval.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIJF

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 11/1038

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
IND dossiernummer 0806.23.1050, eiser,
gemachtigde mr. J.J. Eizenga, advocaat te Utrecht;

en

de minister voor Immigratie en Asiel (Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door J.L.M. Eefting,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 25 juni 2008 heeft eiser een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 8 oktober 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, bij uitspraak van 26 november 2010 gegrond verklaard.

Bij besluit van 21 december 2010 heeft verweerder de aanvraag opnieuw afgewezen. Daartegen is beroep ingesteld.

Het beroep is ter zitting van 15 maart 2011 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, Awb 09/37744, van 26 november 2010, heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder in redelijkheid aan eiser artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) heeft kunnen tegenwerpen. Ook heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Hiertegen is geen hoger beroep ingesteld, zodat dit oordeel in rechte vast staat.

AWB 11/1038

blad 2/5

2.1.1 Bij voornoemde uitspraak is verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen, omdat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd dat de veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in Kirkuk, thans geen aanleiding vormt te concluderen dat sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger bij terugkeer, enkel door zijn aanwezigheid daar, een reëel risico loopt slachtoffer te worden van ernstige schade als bedoeld in de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn).

2.2 Verweerder heeft zich thans op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de mate van het willekeurig geweld in Irak in het algemeen, en in Kirkuk in het bijzonder, op dit moment dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat eiser, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon.

2.3 Ter onderbouwing van het betoog dat hij, indien hij moet terugkeren naar Kirkuk, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade als beschreven in de Definitierichtlijn, heeft eiser verwezen naar hetgeen eerder in de procedure naar voren is gebracht. Dit betreft onder meer:

- de Eligibility Guidelines van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: UNHCR) van april 2009;
- de brief van het landelijk bureau Vluchtelingenwerk Nederland van 4 juni 2010;
- berichten van UNHCR van 11 december 2009 en 8 juni 2010;
- een rapportage van het landelijk bureau Vluchtelingenwerk Nederland van 9 juni 2010;
- het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van januari 2010
- de "Note on the Continued Applicability of the April UNHCR Eligibility Guidelines" van de UNHCR van juli 2010;

Ook heeft eiser gewezen op:

- het "Public Statement Amnesty International" van 10 november 2010;
- de brief van de UNHCR aan het EHRM van 9 november 2010;
- een item uit het NOS Journaal van 20 oktober 2010;
- een brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 9 september 2010;
- een vertaling van de uitspraak van het Finse Hoogste Bestuursgerecht van 30 december 2010.

2.4 Zoals volgt uit de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling), zie hiertoe onder meer de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2 (www.raadvanstate.nl), kan uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: EHvJ) van 17 februari 2009 in zaak C-465/07, Elgafaji (www.curia.europa.eu), worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige schade.

AWB 11/1038

blad 3/5

Gelet op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie hiertoe het arrest van 17 juli 2008, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) voorziet artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3°, van de Vw 2000 in de vereiste bescherming (zie hiertoe ook de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2011, in zaak nr. 201005582/1/V2; www.raadvanstate.nl).

De rechtbank vat het beroep van eiser op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn dan ook op als een beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3°, van de Vw 2000. In die bepaling is artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn sinds 1 juli 2010 geïmplementeerd.

2.5 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan, ingevolge artikel 29, eerste lid, sub b, van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan doodstraf of executie (sub 1°), folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (sub 2°) of ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (sub 3°).

2.6 Uit de overgelegde vertaling van de uitspraak van het Finse Hoogste Bestuursgerecht volgt dat in dat betreffende geval rekening is gehouden met de uitspraak van het EHVJ (Elgafaji), die - ook volgens het Finse Hoogste Bestuursgerecht - betrekking heeft op de uitleg van artikel 15, sub c, van de Definitierichtlijn gelezen in samenhang met artikel 2 sub e van deze richtlijn.

Voorts is in de vertaling opgenomen: "De uitspraak bevat de uitleg dat een persoon in een uitzonderlijke situatie een ernstige individuele bedreiging niet hoeft aan te tonen wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land door zijn terugkeer een reëel risico zou lopen. De uitspraak kan echter niet zo worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, in andere situatie niet verplicht zou zijn de individuele bedreiging aan te tonen."

Ook overweegt het Finse Hoogste Bestuursgerecht: "gezien de veiligheidssituatie in Bagdad wordt een teruggestuurde persoon blootgesteld aan gevaar van willekeurig individueel geweld louter vanwege zijn aanwezigheid in dat gebied, volgens de richtsnoeren uiteengezet door het EHVJ in het arrest Elgafaji (C-456/07). Bovendien voldoet appellant aan de voorwaarden voor individuele vervolging en zijn er geen goede redenen om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet zou herhalen. De vordering van de Immigratiedienst dient afgewezen te worden, en indien aan appellant geen asiel wordt verleend, dient de uitspraak van het Bestuursgerecht te worden bevestigd."

2.6.1 Uit vorenstaande volgt dat ook het Finse Hoogste Bestuursgerecht hetgeen is overwogen in het arrest Elgafaji (C-456/07) betreft bij een beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit deze uitspraak niet dat er thans een andere uitleg wordt gegeven aan het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en de bescherming die daaraan krachtens het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan worden ontleend. De rechtbank ziet derhalve in het betoog van eiser geen aanleiding om prejudiciële vragen te stellen aan het EHVJ.

AWB 11/1038

blad 4/5

2.7 De vreemdeling kan aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3°, van de Vw 2000 bescherming ontnemen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat sprake is van een zodanige mate van geweld dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt slachtoffer te worden van dat geweld.

2.7.1 Niet in geschil is dat eiser de Iraakse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Kirkuk, provincie Nineveh. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit de door eiser overgelegde stukken (weergegeven onder rechtsoverweging 2.3) blijkt dat de situatie in Irak thans nog altijd zeer ernstig is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich – onder verwijzing naar diverse uitspraken van de Afdeling, het Algemeen Ambtsbericht van oktober 2010 en de brief van de minister voor Immigratie en Asiel aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 15 februari 2011 (kenmerk 568633/11) – op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken dat de situatie ten opzichte van de uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009, JV 2009/74 (F.H./Zweden), zodanig is verslechterd dat eiser, bij terugkeer, een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. De rechtbank betreft daarbij ook dat uit jurisprudentie van het EHRM en de Afdeling tot op heden niet is aangenomen dat zich in Irak deze situatie voordoed.

2.7.2 Hetgeen het Finse Hoogste Bestuursgerecht heeft overwogen in voornoemde uitspraak brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel, reeds omdat hiermee het betoog van eiser niet wordt onderbouwd. Hetgeen de Finse Hoogste Bestuursgerecht van belang heeft geacht ziet op het individuele relaas van de betreffende vreemdeling en op de situatie in Bagdad. De rechtbank verwijst hiertoe naar hetgeen is overwogen in rechtsoverweging 2.7.

2.7.3 Gelet op vorenstaande kan eiser kan zich niet met vrucht beroepen op de bescherming die artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3°, van de Vw 2000 beoogt te bieden.

2.8 Het verzoek tot schadevergoeding wordt afgewezen. De rechtbank overweegt daartoe dat - gelet op de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2008, JB 2009/42 - de redelijke termijn niet is geschonden. Vanaf de indiening van de aanvraag tot aan deze uitspraak zijn immers minder dan drie jaar verstreken.

2.9 Er is dus geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 te verlenen niet in stand kan blijven.

2.10 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.11 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

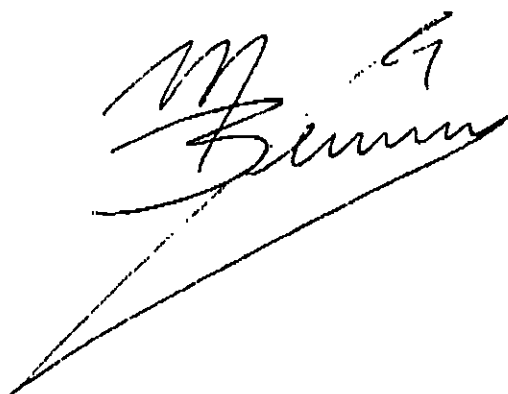
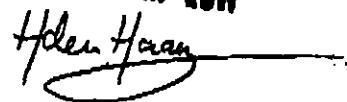
AWB 11/1038

blad 5/5

3. Beslissing**De rechtbank:**

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek tot schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. H. den Haan, rechter, en door deze en M.J.S. Benning als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op

29 APR. 2011

Afschrift verzonden op:

29 APR. 2011**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep weemdelingszaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

mr. F.S. van Nierop

mr. R. Hijma

mr. J.J. Elzenga

De Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

FAX 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

= 2 MEI 2011

ZAAKNR. 20110517/1/V2

AAN: V 2

BEHANDELD: DD: PAR:

2 mei 2011

Asiel, 74908/h
IND: 0806.23.1050

HOGER BEROEP EX ART. 84 VREEMDELINGENWET

Geeft te kennen:

geboren op van Iraakse nationaliteit, wonende te , te
dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht aan de Burg. Reigerstraat 77, ten kantore van de
advocaat mr. J.J. Elzenga, die namens appellant verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd
tot het instellen van het onderhavige hoger beroep en namens hem op te treden.

UITSPRAAK WAARVAN BEROEP:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, reg.no.11/1038, gedateerd de 29e april 2011, verzonden op dezelfde datum. Een kopie van de uitspraak wordt bijgevoegd (prod. 1). Blijkens de uitspraak wordt het beroep tegen het besluit van 21 december 2010 (voor de derde maal) afgewezen.

Appellant doet de volgende grieven naar voren brengen:

GRIEF 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.6.1. dat de Finse hoogste bestuursrechter geen andere uitleg geeft aan artikel 15c Dri dan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat doet en dat daarom geen prejudiciële vragen hoeven te worden gesteld aan het Hof van Justitie te Luxemburg.

Toelichting

Het bijzondere van de uitspraak van de Finse hoogste bestuursrechter van 30 december 2010, waarvan de vertaling is meegezonden bij de brief aan rechtbank 's-Gravenhage zitting houdend te Zwolle op 4 maart 2011, is dat deze Finse rechter - in tegenstelling tot de hoogste Nederlandse bestuursrechter - ook bij de subsidiaire bescherming rekening houdt met de individuele factoren, dat wil zeggen het specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met de persoonlijke omstandigheden. Zie bijvoorbeeld noot Maarten den Heijer bij: JV 2009/352:

*iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat
ingevolge onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering
in het desbetreffende geval wordt uitgekend*

Burgemeester Reigerstraat 77, 3581 KP Utrecht

Postbus 14002, 3508 SB Utrecht

advocaten@vannierop-hijma.nl

Tel. (030) 233 37 34 Fax (030) 233 11 50

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

2

"..maar het HvJ EG hield overeenind dat aan artikel 15c Definitierichtlijn een uitleg moet worden gegeven die de bepaling 'een eigen werkingssfeer kan bezorgen' (r.o. 36). Door de toets aan artikel 15c gelijk te stellen aan de toets die reeds onder artikel 3 EVRM wordt verricht, maakt de Afdeling een dergelijke autonome - op tekst en context van artikel 15c gebaseerde - uitleg juist onmogelijk..... de aanpak van de Afdeling riskeert een miskennis van de autonome betekenis van art. 15c, terwijl deze in Elgafaji juist essentieel werd bevonden."

Zie ook Spijkerboer bij JV 2009/330:

"De fout zit in de uitspraak van 25 mei 2009. Het Hof heeft niet, zoals de Afdeling meent, gezegd dat artikel 15c Definitierichtlijn alleen van toepassing is als de mate van willekeurig geweld in een conflict is zo hoog dat een terug te sturen burger louter door zijn aanwezigheid in een gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van leven of persoon. Dat heeft het Hof op twee manieren zonneklaar gemaakt. Ten eerste door de reeds aangehaalde passages in par. 28, 33 en 34, waarin wordt benadrukt dat artikel 15c Definitierichtlijn ruimer is dan artikel 3 EVRM. Ten tweede, en wel heel erg expliciet, door in par. 35 te overwegen dat het begrip 'individueel' ook (en dus niet alleen) betrekking heeft op een situatie waarin de mate van willekeurig geweld in een conflict zo hoog is dat een terug te sturen burger louter door zijn aanwezigheid in een gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van leven of persoon. Door te ontkennen dat artikel 15c Definitierichtlijn ook kan gaan over situaties waarin artikel 3 EVRM geen bescherming biedt, gaat de Afdeling recht tegen het arrest van het Hof in."

Zijn conclusie is dan ook:

"De meest voor de hand liggende lezing van deze laatste passage is toch, dat er dus minder uitzonderlijke situaties zijn waarin artikel 15c Definitierichtlijn ook van toepassing is."

Daarom is er wel degelijk reden om prejudiciële vragen stellen, omdat er kennelijk onduidelijkheid is en er uiteenlopende visies zijn tussen de hoogste rechters van de verschillende lidstaten over de exacte invulling van artikel 15c Dri. Ook de hoogste rechter in Tsjechië¹ denkt er trouwens anders over zo blijkt ook uit de noot bij JV 2009/330. Al met al voldoende reden om nogmaals de visie vragen van het Hof van Justitie te Luxemburg!

GRIEF 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.7.1. dat de situatie ten opzichte van de uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009 niet zodanig is verslechterd dat eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Toelichting

Ik heb aan de hand van rapportages en documenten van Amnesty International, de UNHCR en Vluchtelingenwerk Nederland in het (aanvullende) beroepschrift proberen aan te tonen, dat dit het geval is. Zo wil ik u wijzen op de als productie 5 bij het beroepschrift van de 20e januari 2011 overgelegde rapport van het landelijk bureau van Vluchtelingenwerk. Ik citeer: *"het ambtsbericht lijkt alleen te refereren aan de veiligheidsincidenten in het voorjaar van 2010. Het aantal burgerdoden door geweld in Irak is vanaf januari 2010 tot en met augustus namelijk vrijwel constant toegenomen.... Ook het aantal veiligheidsincidenten nam in de zomer van 2010 weer sterk toe. Volgens een rapportage van 30 oktober aan het Amerikaanse Congres ...was er in het derde kwartaal van 2010 sprake van een ver vijfvoudig ging ten opzichte van het kwartaal daarvoor."*

De UNHCR houdt het standpunt, inhoudend dat er naar 5 provincies waaronder Kirkuk vanwege de mate van geweld, niet kan worden uitgezet, recht overeenind. De UNHCR is uiteraard een autoriteit op het gebied van de beoordeling van de situatie ter plekke, en het is

¹ The Supreme Administrative Court of the Czech Republic of 13 March 2009, No. 5 Azs 28/2008

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

3

dan aan de Nederlandse overheid extra te motiveren waarom men het standpunt van de UNHCR niet overneemt. Dit is naar mijn smaak onvoldoende gebeurd.

Ook wil ik u verwijzen naar de recent verschenen rapportage Iraq and the Kurds: Confronting Withdrawal Fears Middle East Report N°103 – 28 March 2011, door de International Crisis Group (zie voor de vindplaats: <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/iraq-syria-lebanon/iraq/103%20iraq%20and%20the%20Kurds%20Confronting%20Withdrawal%20Fear%20s.aspx>). Zie bijvoorbeeld "V conclusion":

"and both sides seem intent for the moment to capitalise on the mutual goodwill that arose from formation of the new coalition government, the disputed territories conflict is so fundamental to Baghdad-Erbil relations that a single incident could trigger a dangerous escalation. The unilateral deployment of Kurdish asæsh in Kirkuk city in November 2010 and of peshmergas/zerevanis into Kirkuk governorate in February 2011 were two such incidents"

Voorts wijst ik u op de uitspraak van de hoogste bestuursrechter in Finland, zoals aan de rechtbank op 4 maart 2011 toegezonden. Deze hoogste bestuursrechter acht voor Irak/Bagdad het geweldsniveau dermate hoog, dat dit valt onder het bereik van artikel 15c Dri. M.m. moet dit dan ook gelden voor Kirkuk!

GRIEF 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 2.7.2 dat hetgeen het Finse hoogste bestuursrecht heeft overwogen in de betreffende uitspraak de rechtbank niet tot een ander oordeel brengt, reeds omdat het betoog van eiser niet wordt onderbouwd en omdat in die uitspraak met name het individuele relaas van de betreffende vreemdeling van groot belang is.

Toelichting

ik wijs u nogmaals op de uitspraak van de hoogste bestuursrechter in Finland, zoals aan de rechtbank op 4 maart 2011 toegezonden. Deze hoogste bestuursrechter acht voor Irak/Bagdad het geweldsniveau dermate hoog, dat dit valt onder het bereik van artikel 15c Dri. M.m. Moet dit dan ook gelden voor Kirkuk. Zie ook hetgeen hierboven is overwogen bij grief 1. Aangezien artikel 15c Dri een Europese kwestie betreft, heeft de Nederlandse nationale rechter niet meer het eindoordeel heeft over de invulling van artikel 15c Dri. Het lijkt mij, dat de rechtspraak van andere landen ook moet worden meegewogen. Bovendien, zo heb ik aangegeven, zou het goed zijn, als het Hof van Justitie de kans krijgt aan de hand van meer specifieke situaties, zich nader uit te laten over artikel 15c Dri. Ik heb daarbij gewezen op de invulling die in de loop der tijd door het Hof van Justitie is gegeven aan reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst, en bijvoorbeeld het bekende Levin arrest. Alleen door concrete situaties voor te leggen aan het Hof van Justitie kan men weten welke situatie niet en welke situatie wel onder het bereik valt van artikel 15c Dri.

GRIEF 4

Ten onrechte wijst de rechtbank in r.o. 2.8. het verzoek om schadevergoeding af daarbij overwegend, dat er vanaf de indiening van de aanvraag tot aan de uitspraak minder dan drie jaar zijn verstreken.

van Nierop & Hijma

a d v o c a t e n

4

Toelichting

Het komt mij voor dat de rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verkeerd wordt uitgelegd. Immers niet vanaf de indiening van de aanvraag maar de termijn vanaf het eerste beroep moet worden meegeteld. Bij beschikking van 14 januari 2009 werd voor de eerste keer de aanvraag afgewezen. Hiertegen is op 16 januari 2009 (op nader aan te voeren gronden) beroep ingesteld. Vervolgens heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een maximumtermijn gesteld voor de totale duur van beroep bij de rechtbank. Deze is gesteld op twee jaar. Deze termijn van twee jaar is inmiddels overschreden, zodat appelland recht heeft op minimaal een schadevergoeding van € 500.

PETITUM:

Uw College wordt verzocht:

1. het hoger beroep gegrond te verklaren;
2. de bestreden uitspraak te vernietigen;
3. het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
4. het bij de rechtbank aangevallen besluit te vernietigen;
5. te bepalen dat aan appelland vanwege de te lange duur van de beroepsprocedure een vergoeding moet worden betaald van (minimaal) € 500.
6. geïntimeerde te veroordelen in de proceskosten die in beide instanties zijn gevallen, inclusief het salaris van de gemachtigde.

OPMERKINGEN:

- toevoeging:
  - [x] aangevraagd
  - [ ] bijgesloten
  - [ ] geen toevoeging
- correspondentieadres gemachtigde:
Postbus 14002, 3508 SB Utrecht

J.J. Eizenga
Gemachtigde